

[Erling Dinesen.]

højtideligt, som ministeren var inde på det, er godkendt af ministeriet for offentlige arbejder. Forhandlingsreglerne fastslår klart, hvilke rettigheder parterne har, også lønmodtagerparten naturligvis, og det fremgår af disse regler, at de under Centralorganisationen stående enkelte foreninger har en selvstændig forhandlingsret over for selskabet, her Jydsk Telefon-Aktieselskab. I § 2 hedder det bl. a.:

„De under Centralorganisationen stående organisationer kan træde i forhandling med de enkelte selskabers styrelser om løn- og pensionsret, arbejdsforhold samt om ethvert fagligt ikke-teknisk spørgsmål vedrørende hele den pågældende organisation eller dele af denne samt vedrørende enkeltmand, dog ikke om enkeltmands udnævnelse og afskedigelse“.

Det vil altså sige, at såfremt ministeren, hvad jo noget tyder på, eller andre har grebet ind og forpurret, at en forhandlingsløsning blev opnået, så har man handlet i direkte strid med de regler, ministeriet selv har godkendt. Og det finder jeg ærlig talt er en uholdbar situation. Jeg finder også, at der er sket en skade her, som man må se at få rådet bod på så hurtigt som muligt.

Jeg er naturligvis meget vel klar over, at det er vigtigt at sikre en samlet løsning på konflikten. Men skal man samle en mosaik, så bør man i alle tilfælde ikke begynde med at slå de enkelte dele i stykker, og det er jo det, som er sket. Og dermed mener jeg, at regeringen har påtaget sig et ganske særligt medansvar for denne konflikt.

Det er også derfor, jeg gerne vil slutte med at opfordre regeringen til omgående at tage et initiativ, således at nye forhandlinger kommer i gang hurtigst muligt. Jeg synes, at forhandlingstilløbet i Jylland kunne tyde på, at der eksisterer reelle forhandlingsmuligheder, som bør udnyttes, og som bør udnyttes nu, og jeg vil gerne bede ministeren oplyse, om regeringen er parat til at tage et sådant initiativ. Jeg skal måske spørge statsministeren direkte, om man er parat til at tage et sådant initiativ. Det mener jeg, at der er behov for.

Arne Larsen: Ja, jeg tror, der i høj grad er grund til at give hr. Erling Dinesen ret i,

at det vist er noget gevaldigt roderi, som vi nu tilsyneladende skal opleve også i telefonkonflikten, hvor regeringen tilsyneladende har sin meget store skyld i, at vi fortsat har disse problemer ganske uafklarede.

4.000 ansatte ved de 3 telefonselskaber har nu været i konflikt i 3 uger siden 1. maj. Og man kan spørge: hvorfor kom og hvorfor har vi egentlig fået denne konflikt? Havde det ikke været muligt at forhandlingens vej at få løst overenskomstproblemerne? Det tror jeg så afgjort, hvis det overhovedet havde været muligt at få forhandlinger ført igennem, men det har der, så vidt jeg kan se, overhovedet ikke været.

Mig bekendt er det staten, som har aktiemajoriteten i de to store telefonselskaber i København og Jylland og kommunerne på Fyn. Samfundet, staten og altså også ministeren for offentlige arbejder burde altså have været særdeles interesseret i, at der blev ført forhandlinger parterne imellem, og at disse havde ført til et for alle parter tilfredsstillende resultat. Men tværtimod. I stedet for at fremme en forhandlingsløsning har man fra ansvarligt hold intet gjort for, at parterne blev ført sammen til realistiske forhandlinger.

Jeg vil minde om, at overenskomsten blev opsagt i slutningen af 1967, og at man forsøgte at få forhandlinger i gang fra arbejderorganisationernes side eller fra CO-organisationens side. Den 22. januar havde man et forhandlingsmøde uden resultat, og man kan undrende spørge hvorfor. Jeg tror, det er, fordi vi havde og skulle have valg dagen efter, og at man fra de herrer telefondirektørers side ganske åbenlyst regnede med, at man ville få regeringsskifte, man ville få en ny regering med en anden økonomisk politik, så derfor hastede det altså overhovedet ikke med at indlede forhandlinger. Nyt møde afholdtes den 22. februar, altså godt 4 uger efter valget. Stadig væk ingen forhandlingsvilje eller interesse overhovedet fra telefonselskabernes ledelses side. Tværtimod. I et protokollat, som man forsøgte at få modparten til at skrive under på, afviser man forhandling, idet man henviser til, at løn- og indkomspolitikken og de dermed forbundne spørgsmål aldeles ikke er klarlagt, og at der kan forventes indgreb både på den ene og den anden måde; derfor afvises der forhandlinger indtil videre.